

KAPITOLA 2

MAX

Bývaly doby, kdy mě pohled na arské věže zahřál u srdce. Vlastně víc než to. Bývaly doby, kdy mě *inspiroval*. Fascinovala mě jejich mohutnost, krása, nekonečná stabilita, kterou reprezentovaly. Jak příznačné, říkával jsem si tehdy, že jsou vidět na míle daleko. Že jsou majákem, k němuž se můžete upnout na zemi i na moři, který bude vždy vysílat stálost a pravdu. Stejně jako řády samotné.

V nic jiného jsem nikdy tak neochvějně nevěřil.

A už nikdy nebudu.

Jakmile jsem věže spatřil nyní, zamračil jsem se. Ke břehu nám stále zbývalo několik hodin, a přesto byly věže tím prvním, co jsme z Ary zahlédli. Dva sloupy světla zvedající se k nebi a mizející v mlžném oparu. Threllané lapali po dechu, usmívali se a ukazovali si na ně.

Já však jako bych měl před očima jiný obrázek. Obrázek Tisaanah, předtím než jsme se poznali, jak se opírá o zábradlí podobné lodi. S rozdrásanými zády, v horečkách, samotná na celém světě. Když věže spatřila tehdy, nejspíš ji musela zalít úleva – úleva –, protože si byla tolik jistá, že řády nás

všechny zachrání. A přitom z nás místo toho stahovali kůži kousek po kousku, dokud už si neměli co vzít.

V tom, v čem jsem kdysi spatřoval sílu a jistotu, jsem teď viděl jen groteskní pomník nedodržaných slibů. Věže mi připomínaly dva prostředníčky zvedající se k nebesům.

Ať jdou samy k čertu.

Tisaanah stála vedle Serela, který hleděl na horizont se stejně nadšenou nadějí jako ostatní. Jenom Tisaanah měla v očích tvrdší, chladnější pohled. I ústa držela vážně stažená trochu dolů.

Hlavou mi problesklo, jestli už v duchu spřádá nějaký plán. Tisaanah plány miluje.

To já? Já miluju, když vím, že je něco jisté, ale nakonec jednám téměř výlučně impulzivně. Mé impulzivní já na mě křičelo i tentokrát, jenom jsem nevěděl, co přesně.

„Už se těším, že se z téhle lodi konečně dostanu,“ zabručel Sammerin. Sice se o zábradlí opíral s elegantní bezstarostností, nicméně bych se vsadil, že má co dělat, aby se nepozvracel. „Pevná půda pod nohama... to bude příjemné.“

„Jen ti nevím, jestli to bude příjemné natolik, aby to vyvážilo to, co na nás na břehu čeká.“

„Hm,“ zabručel Sammerin neurčitě, načež se zhluboka nadechl, dlouze popotáhl z dýmky a vydechl kouř skrz zuby do větru. Kouří, jen když je nervózní. Říká tím víc, než by mohla jakákoli slova.

Kéž bych jen uměl úzkost skrývat stejně dobře jako on. Ačkoli mořeplavectví neholduju, na tom, že jsme uvízli v bezčasí tady na lodi, bylo cosi lákavého. Ani jsem nemusel mluvit therensky, a stejně jsem vnímal všechnu tu naději a nadšení Threllanů. Bylo snadné se v nich na pár dnů ztratit. Zvlášť při pohledu na Tisaanah, která se dívala na Serela, jako by si nikdy nebyla jistá, že se jí jenom nezdá. Z těch dvou čísel tak euforická radost, jako by ani jeden z nich nemohl uvěřit tomu, že se s tím druhým znovu shledal.